

Gesprekken die langs en
over mij heen dwarrelen

Gesprekken die langs en
over mij heen dwarrelen

Huibert van der Meer

Auteur: Huibert van der Meer
Coverontwerp: Huibert van der Meer
Fotografie: Huibert van der Meer
2015 © Huibert van der Meer

Altijd en altijd

het is net alsof ze er altijd al was
veel eerder dan hij haar ontmoette
in etalageruiten had ze gestaan
in dezelfde treincoupé gezeten

haar stem was al door hem gehoord
lang voordat ze tegen hem sprak
in het zingen van de vogels 's morgens
wind in gebladerte, in stromend water

hij had haar al veel eerder aangeraakt
toen hij als kind in het zand graaide
of onder een warme douche stond

en ja, hij wist allang hoe ze smaakte
toen hij haar voor het eerst proefde
zoals hij het zich altijd had voorgesteld

Beschadigd

als we dan toch moeten bewegen
dan maar in een tegendraadse richting
op een weg met hobbels en valkuilen
vol halve en hele onwaarheden

waarvan we heus allang weten
dat het abstracte begrippen zijn
maar wij ze toch graag omsmeden
tot halve en hele waarheden

dat klinkt een stuk sympathieker
want jij en ik, we gaan toch het liefst
ten onder gelovend dat we eerlijk zijn

of misschien dat anderen dat vooral
van ons moeten geloven, is dat het?

ik leidt hier uit af, dat we beschadigd zijn

In een duinpan

ik heb een weg van weerstand
bewandeld en de schrammen
daarvan zijn duidelijk zichtbaar
achtergebleven in mijn denken

maar nu hoor ik de Schepper
fluisteren in het helmgras
en zie al het moois dat Hij
maakte en het allermooiste

ligt naast me in een duinpan
kust zacht mijn schrammen weg
bijna zoals in een tekenfilm

waarin de held van grote hoogte
eerst te pletter valt om vervolgens
onbeschadigd weer op te staan

Speeddate (met het einde)

mijn vuist gebald
vergeefs dat wel
het doek dat valt
en razendsnel

gaat alles dood
in luttele seconden
kleurt alles rood
en is weldra ontbonden

zo kan dat gaan
zo onverwacht
niets blijf er staan
het is de zwaartekracht

die aan ons sleurt en zeurt
meedogenloos verscheurt

Een dag om muzen te begraven (6 juli 2015)

het is een dag om muzen te begraven:
vele dichters hebben nauwelijks geslapen
- kloppende harten zijn dolken in borsten -
en gehuild in het licht van de wassende maan

dan nu naar de dienst en een laatste gedicht
door de dichters zelf voor te dragen
hoe mooi het was en tralala en alle dagen
feest in een veilige wereld vol metaforen

ik kan maar geen laatste woorden vinden
struikel voortdurend over alles in mijn hoofd
dat door haar plotselinge dood is losgewrikt

er valt licht nu op een blanco vel papier
misschien dat er gaandeweg ook schaduw
gaat ontstaan, niet meteen, op den duur

Briefje aan Noake

mijn vloeibare handen
ik leg ze op je lichaam neer
en zie, mijn lief, je wordt
een stromende rivier

waarin het maanlicht danst
en schittert en overdag de zon
reflecties op je deining strooit
als confetti, feestelijk gekleurd

de wind zal langs je lichaam
zingend scheren in de herfst
en de vorst dringt in de winter
door tot bijna op je bodem

op jouw bevroren oppervlakte
dans ik kinderlijke in sneeuw
ik tel de vlokken, een voor een
lees je 's nachts gedichten voor

totdat het lente wordt, ik je
wakker kus en zachtjes streel
dan ga ik ontspannen drijven

en verdrink desnoods in jou

Jeugdherinnering

er was een kier waar ik als kind
onopgemerkt doorheen kon kijken
uren staarde ik naar de ruwhouten
personages die op zolder dansten

zo was ik erbij, die dag, onzichtbaar
er getuige van hoe de een zich aan
de ander begon vast te spijkeren
elkaar doormidden begon te zagen

je kunt dan twee dingen doen:
ingrijpen, het trachten te verijdelen

of er stilletjes naar blijven kijken
en het jaren later neerschrijven

Een dag die nog komt

kijk, de maan hangt
als een sikkelvormig gloeilampje
in het donkere hemelruim

jij hebt het trekkoord verwijderd
want wetende dat ik haar anders
de hele nacht ga aan- en uitzetten

(licht aan! licht uit!
leuke spelletjes zijn dat)

bij 'aan' kan ik naar je kijken
bij 'uit' je aanraken en ruiken

Tekening in het zand

als ik nu eens twee ogen
ga tekenen in het zand
van die kijkers waar
een dichter in verdrinkt

zo magistraal van kleur
en sprekend die van jou

vormen jouw lippen zich
er dan vanzelf wel bij
als ik maar lang genoeg
in die kathedralen staar

en ik niks zeg, mij niet
verroer en bereid alleen
te luisteren naar het ruisen
van de zee en van de wind

het zand te voelen
schuren op mijn huid

zul je weer spreken dan
of blijven zwijgen
kom je dichterbij
of denk je dan juist

ik wil niets meer zeggen
hier alleen maar snel vandaan